

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 11691

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về :

La Directrice du
TUÂN-BẢO ĐÀN BÀ
76, VIẾC - HANOI

BA THÁNG . . . 1\$30

SÁU THÁNG . . . 2\$50

MỘT NĂM, . . . 5\$00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUÂN-BẢO XUẤT-BẢN NGAY THỨ SÁU — NĂM THỨ 2 — SỐ 82 — 22 NOVEMBRE 1940

Tôn trọng đàn bà

Thống-Chế Pétain, Quốc-Trưởng Pháp mới nói tới cái chương trình kiến thiết nước Pháp trong có một điều rất đáng cho bạn đàn bà chúng ta chú ý ấy là đoạn Quốc Trưởng nói nền giáo dục mới sẽ lấy gia đình, lấy đoàn thể làm căn bản, gây dựng lại sự tôn trọng gia đình trong trí não quốc dân.

Như thế nền giáo dục mới của nước Pháp sẽ gây một cuộc biến đổi lớn trong cái phụ-nữ chủ-nghĩa ở Pháp. Chúng ta hẳn thấy rằng từ hồi Âu-chiến đến giờ phụ nữ chủ nghĩa ở Pháp rất tiến bộ : người đàn bà Pháp càng ngày càng đứng ngang với đàn ông ở tất cả mọi ngành hoạt động trong xã hội : kinh tế chính trị v.v. Ít ai còn muốn làm người đàn bà nội trợ, để tất cả sức hoạt-động của mình trong cái bếp, trong gian nhà ấm cúng với lũ con thơ nữa. Phong trào phụ nữ chủ nghĩa đã quyến họ rời khỏi gia đình cũng như tiếng máy thị thành đã quyến bác nông phu xa lìa ruộng đất.

Bị lợi dụng bởi một bọn đàn ông ích kỷ, muốn lấy vợ mà không muốn làm cái bổn phận chu cấp cho vợ, hạng đàn bà thiên về phụ-nữ chủ-nghĩa này còn tưởng rằng

mình phải tự lập, phải kiếm lấy việc bên ngoài mà làm mới được lòng kính nể của người chồng, mới đủ được sự tự do riêng cho mình. Họ càng coi quan niệm bếp núc là chỗ làm tồi tệ nhân cách của họ, làm họ thành nô-lệ.

Một hạng đàn bà nữa, vì sinh kế mà phải ruộng bỏ gia đình, không bao giờ dám lập gia thất, hoặc nếu có gia thất thì cũng phải bỏn tấu với người chồng, ít còn biết đến lạc thú của gia đình và vì thế cái quan niệm về gia đình cũng chẳng được tốt đẹp gì. Cái trường hợp này nhiều quốc gia đang giải quyết bằng cách tăng thêm lương cho người đàn ông có vợ để đủ nuôi vợ.

Còn một hạng đàn bà nữa, rất đáng khinh bỉ, và thường thuộc về giai cấp phú hào chỉ thực sống trong những ca lâu, tửu quán yến tiệc tung bừng. Gia đình của họ chỉ là một cái nhà đồ sộ họ nghỉ ngơi sau những cuộc truy hoan hoặc là nơi họ bố trí những cuộc hội-hợp phù phiếm.

Ngần ấy hạng đàn bà đã mất hết tinh thần gia tộc đã phá hoại cái chủ nghĩa gia đình. Đã đành đàn ông cũng dự một phần lớn, hoặc

là kẻ chủ mưu hoặc là kẻ đồng phạm với đàn bà trong sự phá hoại ấy : sự phá hoại làm tiêu hủy nhân cách của người đàn bà.

Thực vậy, chớ tưởng rằng phụ-nữ chủ-nghĩa càng cao người đàn bà càng chen vai với đàn ông trong các ngành hoạt động ở xã hội là cái giá trị của người đàn bà càng cao lên đâu. Không, khi đó đàn bà chỉ còn là một

sức hoạt động bị lợi dụng vào những công việc không thích-hợp và xứng đáng với người đàn bà. Không muốn bị ngăn cản trong khi làm việc, người đàn bà đã không dám lấy chồng, đã không dám đẻ con. Như thế cái phụ nữ chủ-nghĩa, cái thuyết nam nữ bình đẳng kia chẳng đã tiêu hủy mất cái nhân cách thiên

Xem tiếp trang 4

chồng, con hu' hồng

Tôi thường nghe chị em than vãn : nào chồng bê tha đàng điếm, nào tiêu phá để đâm ra nợ nần... « Chồng em nó chẳng ra gì ! »

Nếu chỉ xét về một bên, biết rằng người đàn bà có chồng chơi bởi thì vẫn đáng thương và cảnh ngộ ấy vẫn buồn rầu, đau đớn. Vì vợ chồng ăn ở với nhau, nếu biết giữ thuận-hòa, thì cùng nhau lo lắng, cùng chia vui, sẻ buồn, dựa vào nhau mà sống, an ủi, khuyên răn nhau. Không may gặp phải anh chồng « chẳng ra gì » thì hạnh phúc gia-đình tiêu tan hết. Nghĩ thân người đàn bà thực đáng tủi. Nhưng đừng than phiền với, chị em ! Ta phải tìm rõ nguyên-nhân sự bê tha của chồng. Tất cả hạnh phúc trong nhà và bổn phận làm vợ của chúng ta

đều can-dự đến nguyên nhân kia.

Xưa nay, hình như đàn ông lấy sự chơi bởi phóng túng là cái đặc quyền của họ. Cho nên họ tha hồ lãn tãn. Có khi vì cảm khái mà chơi, vì thất chí, vì ngu đại mà chơi; cũng có khi vì tranh đua nữa. Nhưng dầu vì sao, nếu xưa nay người chồng có tính chơi bởi, ta vẫn có thể uốn nắn, cảm hóa lại người chồng bằng những lời van xin ngọt ngào, êm thấm, bằng đức tính mềm mỏng và dịu dàng.

Ta không thể vin vào cơ chồng vốn có tính chơi bởi mà sao lãng sự cảm hóa lòng chồng. Dầu sao đi nữa, làm đàn bà, ta được trời ban cho những đức tính khôn khéo như những pháp nhiệm màu để hoán cải người chồng trở nên tốt. Xem tiếp trang 9

HOI — Chồng có tư tình với một người con gái để được một đứa con. Người con gái kia biết rằng không bao giờ tôi ưng cho làm vợ lẽ đã bỏ con đi mất. Còn đứa bé tôi muốn đem về nuôi. Song tôi cũng nhiều con lắm sợ rằng sau này anh em chúng nó khác mẹ sẽ không hòa thuận được với nhau thêm lục đục trong gia đình. Vậy tôi đem cho người khác có nên không?

Dục Tú (thanh hóa)

TRẢ LỜI — Có thực vì bà sợ sau này lũ con khác mẹ sẽ lục đục với nhau mà bà không muốn nuôi đứa bé đáng thương kia không? hay vì còn một lẽ nữa mà bà không muốn tự thú với lòng? Nếu vì sợ lục đục thật thì bà đừng ngại, bà coi đứa bé như con ruột tức khắc các con bà sẽ coi nó như em ruột. Và lại nếu ông có khai sinh, thì dù bà có cho người khác, sau này nó vẫn có cái quyền là con của ông và ví dụ sau này ông bà có gia tài để lại cho các con, nó cũng được quyền hưởng một phần.

Còn thực ra chỉ vì cái lẽ thăm kia, thì bà nên nghĩ lại, nó là đứa trẻ vô tội, bà có giận có thù oán là giận và thù oán mẹ nó thôi, chứ nó, bà chỉ nên thương hại. Và mẹ nó khi đã tự biết thân phận mình bỏ ra đi như thế, cũng chẳng còn đáng cho bà giận nữa. Vì lòng nhân đạo, bà nên âu yếm nuôi nấng đứa trẻ luôn thể để chuộc cái tội cho ông. Nhược bằng lòng ghen của bà vẫn còn mạnh, bà vẫn coi nó như con một kẻ thù, không thể nào để ở dưới mắt bà được, bà hãy

nên gửi người khác nuôi, gửi thôi chứ đừng cho hẳn, chờ lúc lòng bà đã dịu, bà sẽ đem nó về nuôi gây dựng cho nó sau.

HỎI: Người hỏi tôi đẹp lòng tôi về đủ mọi phương diện nhưng chỉ phải cái thấp lùn hơn tôi nhiều. Vậy chồng thấp vợ cao có gì là hại cho cuộc nhân duyên không?

Hương Vân (Nam Định)

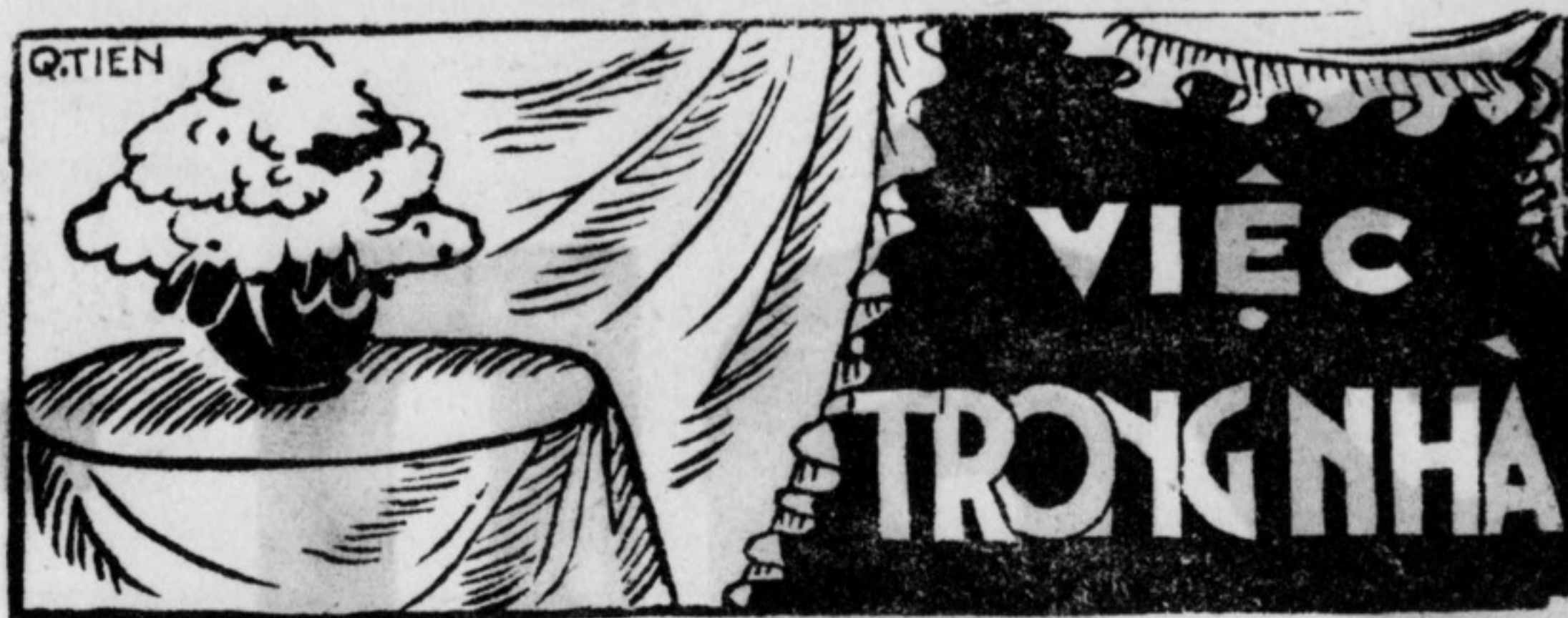
Cái câu phương ngôn «chồng thấp vợ cao như đôi dưa lệch so sao cho vừa» là chỉ có một nghĩa khôi hài vô tội, chứ sự thật, chồng lùn vợ cao vẫn có thể sống êm đẹp hạnh phúc với nhau được. Cần nhất người vợ đừng hay chạnh lòng vì những lời riếu cợt không một chút ác ý của những người xung quanh, rồi dần dần lấy cái cơ chồng lùn mà chê chồng là được rồi. Khi cô đã chắc cậu học trò lùn ấy sẽ gây được hạnh phúc cho cô thì cô nên lấy làm còn hơn là lấy một người cao mà chưa chắc người cao ấy đã gây được hạnh phúc cho cô.

HỎI: Tôi yêu một người trai nghèo, vì nghèo nên người đó chưa dám hỏi tôi. Vừa rồi người đó đòi đi làm nơi khác và có hứa sẽ về thăm tôi luôn. Hai tháng đã qua người ấy chưa có tin tức gì cho tôi và mới rồi tôi biết chàng có về tỉnh tôi mà không ghé thăm tôi. Tôi vẫn hy vọng kết hôn với chàng vậy trước cách cư xử ấy của chàng tôi nên nghĩ thế nào?

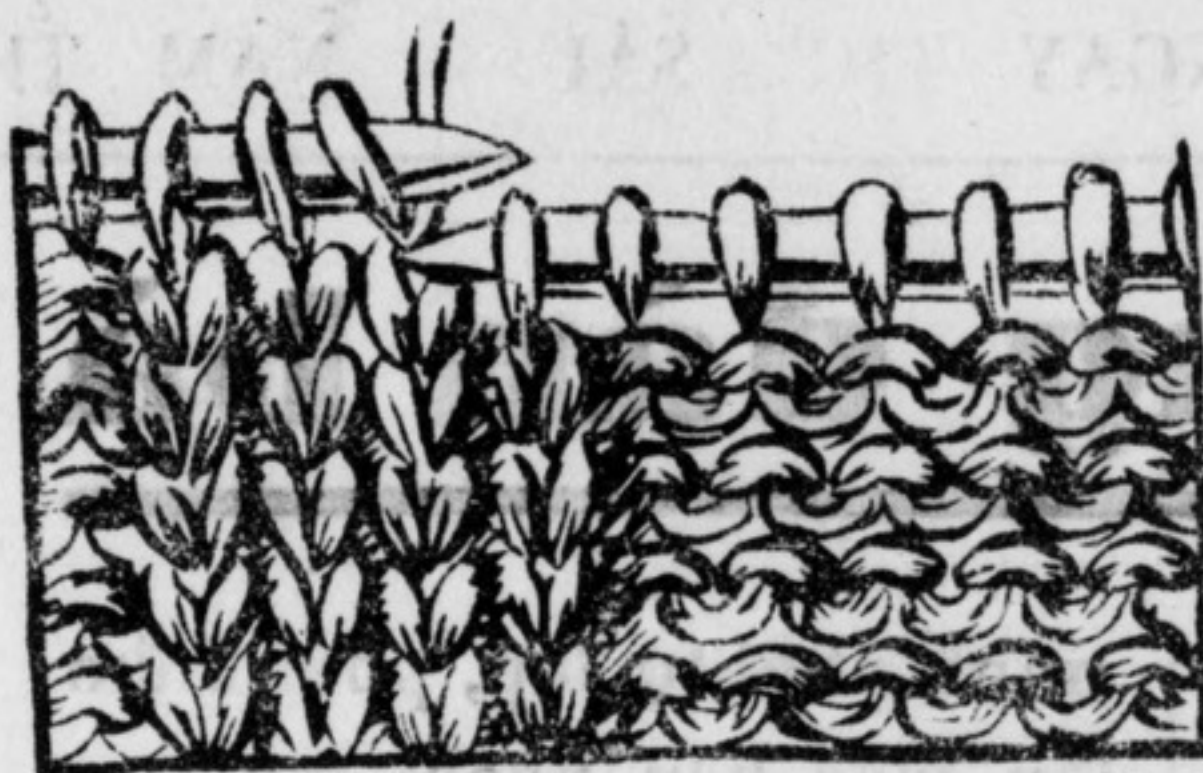
Mai Liên (Nam-Định)

TRẢ LỜI: Hai tháng xa nhau không tin tức và một lần về tỉnh nhà mà không qua thăm cô chưa đủ tỏ rằng chàng đã hết yêu cô. Nhưng muốn cho rõ trắng đen để lòng cô khỏi băn khoăn — vì sự mập mờ là một sự tối kỵ trong ái tình — cô nên viết một cái thư lời lẽ phân minh đứng đắn mà hỏi thẳng ý chàng. Nếu xem tình ý chàng đã thay đổi, cô cũng chớ nên thất vọng hèn yếu, người con gái trước hết phải tự trọng đã, lòng tự trọng

Xem tiếp trang 11

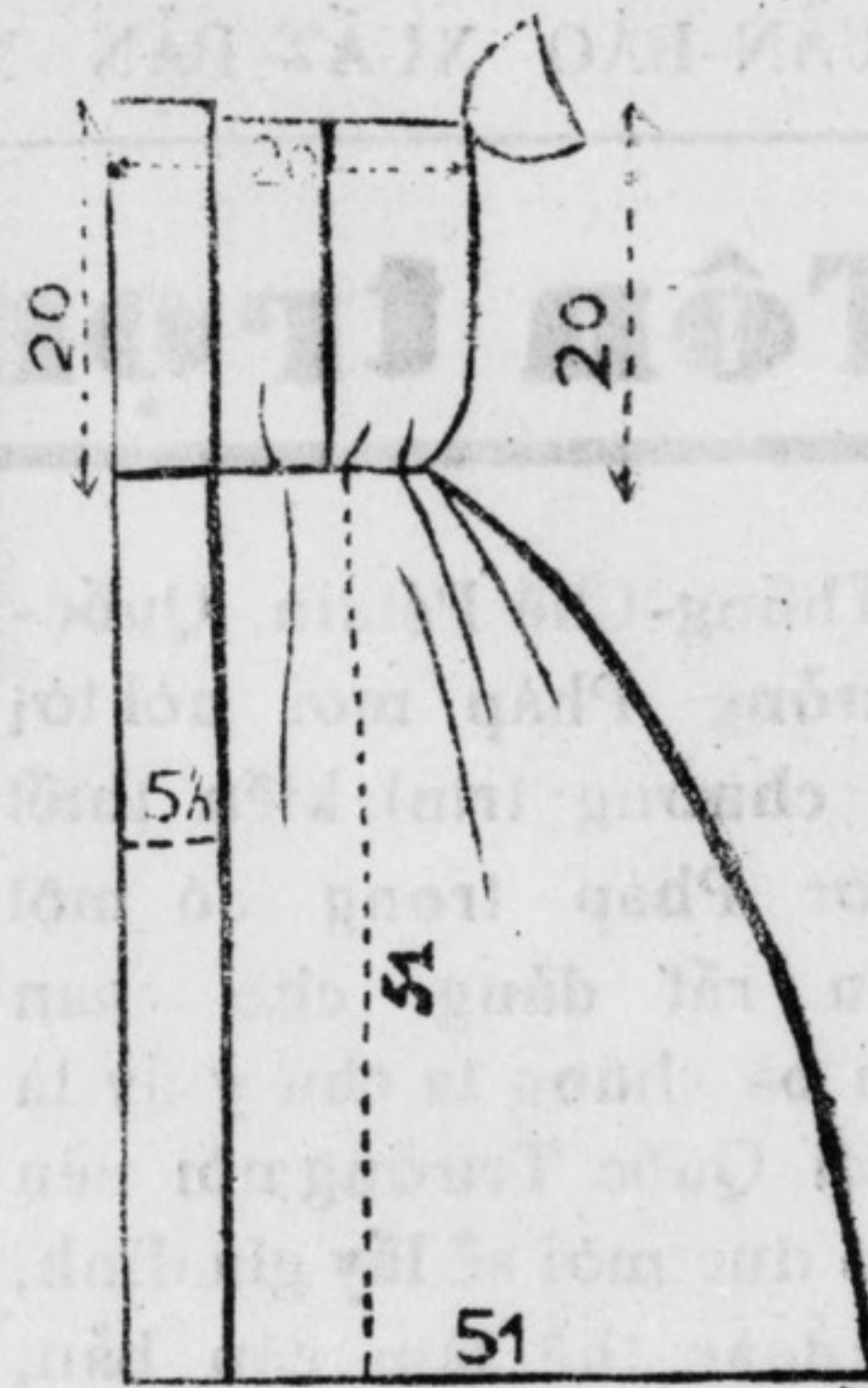

CÁI ÁO TRÙM ĐẦU

CÁCH ĐAN

Các bạn có con nhỏ bây giờ gặp mùa lạnh thỉnh thoảng muốn bông con đi chơi, nhưng lại sợ nó cảm nên đành phải để con ở nhà, chớ chẳng lẽ lại lấy một cái khăn bông quấn trùm nó đi sao? Quấn thế, các bạn có cái cảm tưởng như đã làm

KÍCH THƯỚC ÁO TRÙM

xấu con mình đi và chính mình hình như cũng bị lây cái xấu ấy.

Biết thế, chúng tôi đã vì các bạn đặt ra cái kiểu áo trùm này cho các «hòn ngọc» cưng của chúng ta.

Kiểu áo: Coi hình 1.

Cách làm: Đờ dùng cần đến

a) Ba cuộn len màu hồng và ba cuộn len màu trắng.

b) Kim đan 3 ly rưỡi đường kính.

c) Một cái crochet nhỏ.

Xem tiếp trang 6

(Tiếp theo)

TÔI SANG LÀO

của VĂN-ĐÀI

Người đàn bà ở đây không phải xuất giá tòng phu như người đàn bà Nam, trái lại đàn ông chúng tôi lại phải tòng phụ, phải đi làm rẫy. Chúng tôi sợ dĩ không có quyền gì về người vợ, là chúng tôi đã bị về ở nhà vợ.

— Thế khi nào người đàn bà Lào, không bằng lòng ở với người chồng thì sao?

— Người đàn bà Lào không chịu được sự khổ sở, sự phiền muộn hay hi sinh trong đời tình ái. Nhà nào vợ chồng đã có vẻ bất hòa là họ có thể tìm chứng cứ để xin ly dị. Sự ly dị cũng dễ dàng không phải lỗi thời như ở các tòa án tây. Họ chỉ ra ông Tà sêng (như ông huyện bên ta) Họ nói nguyên nhân vì sao họ không thể ở với nhau được. Lễ tất nhiên ông Tà sêng cũng điều đình cho vợ chồng hòa nhau, nhưng nếu họ không bằng lòng hòa, thì cho họ xa nhau, ai về nhà ấy.

Nếu họ có nhiều con — con cái lại cứ theo mẹ, vì khi hai người lấy nhau, cái nhà ở đã là nhà của vợ — thì sau khi ly dị rồi, đứa con cũng chỉ biết có cái nhà đó. Trẻ con ăn là bao nhiêu, khi lớn nó lại vào chùa tu, bên xứ Lào nhiều con không sợ đói.

Ông chủ tàu nói đến đây, thì bà vợ ở phố về, ông chủ người vợ, vừa cười vừa nói: « Ngày xưa tôi cũng ve cô này mãi mới được đấy. »

Bà chủ nhà là người Lào Mường Luông (Luangprabang) trông khác với đàn bà Vientiane — Người Vientiane búi tóc ngay đằng sau gáy như đàn bà Annam, có người cắt tóc ngắn, còn bà này lại búi tóc vẹo về bên tay phải, cách ăn mặc, cử chỉ, cũng

có vẻ phong lưu, lịch sự như biểu hiện cho phái phụ nữ ở kinh đô.

Tôi quay lại phía bà chủ, bà này nói tiếng Annam thạo lắm, tôi hỏi bà về việc tình duyên của bạn gái.

— Có phải con gái Lào có thể tự do liếp bạn trai trong nhà không?

— Phải đó bà, nhà nào có con gái lớn cũng phải cho nó tiếp con trai, để nó tìm chồng chứ.

— Tiếp vào giờ nào, tiếp chừng bao nhiêu người.

— Bao nhiêu người cũng được, họ đến vào lúc trưa hay lúc tối, lúc người con gái dệt « sinh » — Họ ưa lại nhất, là vào hôm sáng trăng, để họ đờn hát với nhau.

— Trước mặt cha mẹ họ... — Không phải đâu, thường cha mẹ người con gái phải đi chỗ khác cho nó nói chuyện chứ. Khi nào con mình bằng lòng ai, thì sẽ cho người ta cưới...

— Như vậy chắc xứ Lào không bao giờ xảy ra việc tự tử vì tình bà nhỉ.

Bà chủ nhà nghĩ một lúc. Hình như bà cố tìm đề hiển xem chữ tự tử là gì? Sau nhờ ông chồng bà cắt nghĩa, bà có vẻ ngạc nhiên trả lời:

— Xứ tôi không bao giờ có người chết như thế... Chà, họ phải chết vì không lấy được nhau ư? Tôi nghiệp quá.

Tôi thấy tôi đã làm mất thì giờ của vợ chồng ông bà chủ tàu nhiều quá, nên đứng dậy cáo từ ông bà ra về.

Tối hôm ấy, tôi dự cuộc hội họp các bạn người Nam, ở nhà ông bà bạn P. X. H. Các bạn phần nhiều là những công chức sang làm việc bên này. Sự gặp gỡ người đồng xứ mới sang, có vẻ thân ái, qui hòa thể nào, tôi

chắc các bạn đã sang Lào rồi cũng đều phải nhận rằng bà con ta ở đây rất giàu tình thân thiện.

Ngoài những câu chuyện xã giao, các bạn nói đến chuyện tôn giáo, chính-trị, phong tục, tính tình người Lào, mỗi bạn cho tôi một tài liệu về việc tôi đương cần biết. Các bạn lại dở đến văn chương xứ ta hiện thời các bạn viết tiểu thuyết như Khái Hưng, Tường Tam, Lan Khai v. v lại bị gọi tên ra một lượt. Nhiều bạn ưa lối văn Ngày nay. Nhưng cũng không phải ít người xem

Tiểu-thuyết Thứ-bầy Những người ở xa, tình thân quê Hương của người ta rất mạnh, họ nhớ nhà, muốn biết tin tức xứ sở mình. Họ còn hỏi ai hơn là xem báo. Một, hai tờ báo đâu có đủ, vài ba cuốn tiểu thuyết, không bỏ cơn nghiền. Người ta cần xem, xem rất nhiều... Vì thế nên tiểu thuyết nào người ta cũng tiêu thụ được, cho giết ngày giờ, cho biết hoàn cảnh xã hội hiện thời.

Trước mặt một bạn gái sinh thơ, các bạn giờ đến vấn đề thơ, phần đông không ai ưa lối văn mới hết.

-- Thơ mới là cái gì -- một bạn nói -- Không khác gì lối hát bội hay lối ca vọng cổ. Nghe chũm chũm, không xuôi tai một chút nào.

Rồi một bạn khác tiếp: « Tôi cũng rất ghét cái lối thơ mới. Họ tả giải giòng văn tự, con cá con kê, họ cho thế là hay.

Nhưng thật ra họ không biết làm thơ, lối thơ bát cú của ta, những câu đối trọi nhau hay bao nhiêu.

(Còn nữa)

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh
hoa liễu, bệnh đàn bà

tôn trọng đàn bà

Tiếp theo trang nhất

nhân cái nhiệm-vụ qui-hóa của người đàn bà là làm người nối giải giòng giống và làm thiên thần trông nom bảo vệ cho sự êm ấm, đẹp đẽ của gia đình ư?

Mỗi người đàn bà bây giờ, đáng lẽ đòi cho được làm việc ngoài xã hội, đòi thoát ly gia đình — hãy đòi lấy cái quyền xứng đáng hơn, cái quyền thực của mình, là được ở cái địa vị của mình trong cái gian nhà ấm cúng, tiêu vũ trụ của mình, và bên những đứa con yêu quý, đương đợi sự săn sóc luôn luôn của mình. Các người đàn bà ở những thế hệ trước đã sống với cái địa vị ấy của họ, nhưng sống một cách mê muội, không biết rằng đây là cái quyền của mình chứ không phải là một sự bắt buộc, để đàn ông họ bắt nạt mình giam mình vào những sự tù túng phục, nô lệ cho họ.

Bây giờ chúng ta làm người nội trợ một cách sáng suốt, thông hiểu quyền lợi người nội trợ của chúng ta. Nếu chúng ta săn sóc cửa nhà, thì người đàn ông phải đem tài lực mà mưu sự no ấm cho gia đình. Cả hai cùng có công việc như nhau, cùng nương cậy nhau cả và cùng vẫn là tự lập, không ai sống bám vào ai. Ta phải để cho người đàn ông nhận thấy bổn phận của họ. Sự tự lập về kinh tế của người đàn bà đã gây nên một hạng đàn ông phóng túng không quan thiết đến gia đình, không làm đầy đủ cái bổn phận làm cha làm chồng. Họ đã bỏ miệt người đàn bà.

Một hạng đàn ông nữa, nêu cao cái thuyết tự do cá nhân, ưng sống độc thân, không cần đến người đàn bà. Thành thử giữa lúc chủ nghĩa gia-đình bị tiêu hủy, thì cũng tiêu hủy luôn cái nhân cách riêng của người đàn bà, tiêu hủy luôn lòng kính trọng người đàn bà, trong trí não bọn đàn ông. Sự liên lạc thiêng liêng mật thiết giữa đàn ông và đàn bà rút lại chỉ còn là một sự liên lạc tầm thường và dễ tiện của hai xác thịt, bởi vì người đàn ông và đàn bà chỉ thật liên lạc với nhau ở trong không khí gia đình, trong cái tinh thần gia tộc mà thôi. Khi người ta đã ruồng bỏ gia đình thì còn lấy cái gì làm căn bản cho ái tình, lấy cái gì làm sự lưu truyền ái tình nữa. Chúng ta đã thấy chỉ người đàn ông nào hiểu cái nghĩa gia-đình mới ăn ở thành người chồng, người cha tốt được. Chúng ta hãy nhận rằng dù tiến bộ đến đâu, thâm tâm đàn bà chúng ta cũng chỉ đặt tuyệt đích của mình vào một người chồng tốt mà thôi!

Bởi vậy, khi một quốc gia nói đến sự tôn trọng gia-đình ấy là nói đến sự tôn trọng người đàn bà làm mẹ và làm người bảo vệ gia đình đấy. Đàn bà chúng ta rồi sẽ lại được hưởng những sự đối đãi xứng với địa vị của chúng ta, chỉ còn phần chúng ta phải ăn ở làm sao để cho đáng làm tiêu biểu cái tinh thần gia tộc đang được gây lại trong trí não của cái thế hệ đã quá su hướng về chủ nghĩa cá nhân.

T. B. Đ. B.

HAY LÀ

MỘT CÁCH GIỮ VỢ

(Ch)

T Ruyện xảy ra trên một đất thuộc Anh tại châu - Phi. Hồi đó tôi chỉ huy một chiếc pháo thuyền đang đi ngược giòng một con sông nhỏ. — Cùng đi với tôi, có một nhà điện-ảnh cũng trẻ như tôi và rất bảnh trai. Ta chẳng cần rõ họ tên hẳn làm gì. Gọi tên hẳn là Z cho tiện.

« Chiều hôm đó, chúng tôi dừng lại trước một thị - trấn nhỏ. Viên sĩ-quan coi thị-trấn ấy mời chúng tôi dùng cơm và giữ chúng tôi ngủ đêm tại đây. Hôm sau Z biệt tôi lên đường vào rừng sâu để cùng bọn hắc làm việc. Phu quân vác đã mượn sẵn rồi. Z sắp sửa hành - lý trong khi tôi ngồi chuyện gẫu với viên sĩ quan để đợi dùng bữa chiều do chính tay bà chủ nhà nấu nướng.

« Tôi có cần phải phác qua câu dung viên sĩ quan kia không nhỉ? Đó thật là một nhân-vật kỳ lạ. Người xương xương, râu tóc hung đỏ, vẻ mặt khắc khổ, hẳn có đôi mắt như lửa thường nấp sau làn mi nhàn nhúm. Cái nhìn của hẳn có vẻ gì như là tinh quái, là tàn-bạo nữa. Trên môi hẳn lúc nào cũng sẵn một cái mỉm cười chua chát. Khi nói chuyện hẳn thường phát biểu những ý tưởng kỳ khôi với một vẻ trẻ nãi tuồng như là những chân lý dĩ nhiên vậy. Trông hẳn thật vô duyên, nhất là khi ta đặt hẳn bên cạnh một người vợ trẻ, yêu-kiều, nhí nhảnh. Tôi cũng không hiểu sao thiếu phụ lại chịu sống ở nơi thâm sơn với một người chồng như thế.

Chiều, Z trở về với chúng tôi. Ngay từ buổi đầu, hẳn như bị thôi miên bởi cái sắc dịu dàng của thiếu phụ. Người chồng

hình như cũng nhận thấy thế, và một tia tinh quái đã thoáng qua đôi mắt gã.

« Chiều đó, để vợ trông nom bếp nước, người chồng dẫn Z và tôi đi thăm mọi chỗ trong nhà. Tôi nhỡng căn phòng dành cho khách, tôi ngó qua cửa sổ, thấy dưới chân tường một khoảng đất con có dạn

sắt trong đó hai chú hùm sư đang đi lại đáng phê phỡn lắm. Thấy bóng người, hai con mãnh thú cùng xù lông ra. Một con gầm lên một tiếng dữ dội, Z giật bắn người lên làm viên sĩ quan mỉm cười, hơi có vẻ khinh bỉ.

« Bữa cơm hôm đó rất thịnh-s soạn. Chủ khách chuyện trò hoan hỉ. Bỗng nhiên tôi thấy lòng rờn rợn, Z có vẻ quá ưa thân mật với bà chủ trong khi người chồng vừa nói chuyện, vừa nhìn hẳn bằng một cái nhìn dữ dội của con ác thú nhằm mồi. Tôi lo thay cho bạn tôi, vậy mà hẳn có biết gì đâu. Tôi giữa bữa hẳn còn tỏ ý tiếc phải lên đường ngày mai, giá được ở lại mà quay ít cảnh quanh vùng thì hay biết mấy. Ai cũng thấy rõ là hẳn muốn hoãn lại ngày đi!...

« Câu chuyện đang ngả về điện ảnh thì ông chủ vội kéo nó về kịch trường. Quanh co một lúc người ta tới một luận đề mới: ghen tuông và những tình kịch.

Xem tiếp trang 10

Con ai?

CHUYỆN DÀI

(Tiếp theo)

Ngọc muốn chuộc lỗi, Ngọc hầu hạ nâng giấc Huỳnh coi thân mật hơn anh ruột. Ngọc viết dùm cả Huỳnh bài diễn thuyết tranh luận của Huỳnh ở Muine do Huỳnh nằm đọc cho Ngọc chép. Nhiều đoạn Ngọc tò mò muốn hỏi, nhưng Huỳnh chỉ trả lời vắn tắt:

— Cô cứ viết đi, cô chưa có thể hiểu được.

Ngọc chỉ mỉm cười không dám giận nữa, trong bụng Ngọc nghĩ. « cái anh nhà báo này khó chịu quá ».

Viết xong, Huỳnh dặn Ngọc phải đi ngay Phan-thiết, vừa gửi bài về nhà báo vừa đề đưa cho người « sếp phờ », ô tô của Huỳnh ít tiền ầu.

— Em đi đây, ông có dặn gì nữa không?

— Không..., à có, có bảo người tài xế rằng thế nào chiều mai tôi cũng có mặt ở Phan-thiết rồi. Hẳn phải đợi... không được đi khỏi nhà hàng Ngọc-Lâm.

— Mai, ông đi sao được! Còn nằm thế kia mà mai đã định đi rồi!

Giữa lúc ấy ông già Lầu vào:

— Mai đi! ít ra cũng nửa tháng nữa mới lại sức, mai đi rồi lại như hôm nọ, ở giữa đường thì thuốc men đâu!

— Chết, nửa tháng! mai tôi khỏi hẳn rồi cụ ạ.

— Ông đừng phiền lòng, ông ở đây cũng như ở nhà, hễ ông bình phục, tôi xin đề ông đi ngay, chớ vừa hôm kia cảm gần chết, mai đã đòi đi thì đi thế nào?

Rồi ông quay ra bảo Ngọc:

— Con bảo bác tài xế đợi chừng 5, 7 bữa nghe không.

Huỳnh hốt hoảng:

của CÔ TRINH

— Cô cứ bảo ngày kia, ngày kia thế nào tôi cũng ra.

Ngọc cười:

— Vâng, mười ngày nữa, em bảo đúng mười ngày nữa.

Nói xong, Ngọc chạy vụt đi. Ông già Lầu vừa ngồi xuống giường vừa nói:

— Con bé hồn quá, ông tha lỗi, còn việc về, ông cứ yên tâm, hễ ông mệnh, ông đi, tôi không dám giữ. Bây giờ ông có việc gì gấp, ông cứ bảo, chúng tôi xin giúp ông chu đáo.

— Cảm ơn cụ, kể thì chẳng có việc gì cần cả, song thế này sốt ruột lắm.

— À, đề tôi hầu ông mấy ván cờ cho vui.

Huỳnh tỏ vẻ thích vì Huỳnh xưa nay rất ưa chơi cờ.

Đánh ba ván, lẽ ra Huỳnh có thể được cả song Huỳnh phải giả thua một ván.

— Cờ ông cao lắm, cháu nó biết chắc sẽ hầu ông suốt ngày.

— Cụ dạy quá lời, tôi may mà được... Cô Ngọc cũng biết đánh cờ?

— Vâng, cờ cháu cũng khá, thường nó đánh tôi thua luôn. Ấy trong những ngày « Va-Căng » rồi rã, hai bố con vẫn đánh cờ cho vui, kéo buồn lắm.

— Thế giá cụ cho cô ấy ở nhà trông nom công việc đồ cụ và cửa nhà thêm ăm cũng có hơn không?

— Thưa ông, trước chúng tôi nghĩ thế, song mẹ cháu mất sớm, chúng tôi hiềm hoi sinh con một bề, cháu muốn gì tôi cũng phải chiều...

Rồi mặt ông già buồn rầu nói tiếp:

— Và ở đất Saigon tuy ăn ở trong trường, tôi vẫn sợ cháu bé dại dễ hư nên tôi lo quá... làm thế nào?

— Cụ không có bà con anh em nào ở Saigon?

— Bầm không. Các chú nó cũng làm nghề nước mắm như tôi, đều ở đây cả...

Mặt ông già bỗng dỗi ra về trịnh trọng:

— Thưa ông, chúng tôi từ lần trước gặp ông, vẫn định nhờ ông... giúp.

— Cụ muốn tôi giúp cụ việc gì, cụ cứ nói, tôi xin hết lòng.

— Dạ, thế thì thật phúc đức quá... Chắc mẹ cháu run rui nên chúng tôi được hân hạnh gặp ông. Xin nhờ ông nhân tiện ở Saigon, trông nom giúp cho con Ngọc, ngày sau nó

thành người chúng tôi không dám quên ơn ông.

— Tôi sợ thế bất tiện chẳng, vì tôi ở một mình và cô Ngọc tuy vậy cũng đã lớn... hay thế này thì tiện hơn, cứ chủ nhật và ngày lễ tôi sẽ đón cô ấy ra rồi trong những lúc rỗi rãi tôi sẽ rèn cặp, xem xé bài vở, hoặc bảo ban thêm.. cụ nghĩ thế nào?

Ông Lầu hình như không được toại ý lắm xong cũng vui vẻ đáp lại:

— Vâng, thế cũng được. Điều cần nhất là nhờ ông

giấy đồ cháu... cuối niên học này cháu thi, nếu cháu đỗ được thì ơn ấy chúng tôi không bao giờ quên.

Một tên người nhà chạy vào khoanh tay thưa:

— Bầm cụ anh em chài dương đợi cụ ra câu cá.

— Bảo họ đợi một chút, tao còn bận, rồi quay lại phía Huỳnh, ông Lầu tiếp:

— Thưa ông ai chẳng muốn con hay, nhưng ở xa cháu, chúng tôi chỉ sợ cháu hư. Có đêm không ngủ được cũng chỉ vì lo cho cháu...

— Cô ấy ngoan đấy chứ... Và cô ở trong trường thì can chi cụ phải lo xa quá như vậy cho một tuổi già.

(Còn nữa)

SẮP RA ĐỜI

Một quyển sách dạy chữ Nho, học một mình rất dễ, không cần thầy: HÁN-VĂN TƯ-HỌC — Phương pháp rất hoàn-toàn chu-đáo, thu hết sở-trường mà loại sở-đoan của các phương-pháp Âu-Á để học Hán-văn từ trước đến nay, thêm cả công-phu nghiên-cứu của tác giả, để biến cho nước ta một phương học hoàn-toàn, nhanh-chóng, kim-thời, hợp với người mình và văn-minh mới.

Tác-giả ông Nguyễn-văn-Ba, Sinh-viên trường thuốc năm thứ sáu Duyệt-giả ông Quất-Hiền Vũ-duy-Thiện và cụ Trương-văn-Vạn. Sách dày 660 trang, dùng được hơn 3.200 chữ sinh-tự, in lam sáu quyển, mỗi tháng ra một quyển. Mỗi ngày chỉ để một giờ, trong sáu tháng sẽ thật giỏi, hiểu hết cả nghĩa-lý các sách xưa nay, viết được văn-chương thơ từ bằng Hán-văn, lại giỏi cả quốc văn nữa.

Sách in có hạn, rất công-phu; ai mua phải gửi tiền trước: trọn bộ là 5\$00, sẽ có biên-lai sau; (nếu còn thừa sẽ bán 5\$40.)

Xin gửi cho Monsieur Nguyễn-văn-Ba
Médecin université. Hanoi

ĐÔI BÀN CHÂN NGỌC

Mùa rét này là cái mùa sắp dẫu kin đôi bàn chân, mà nói chuyện đến đôi bàn chân kẻ cũng bất hợp thời quá. Song dám chắc các bạn về mùa nào cũng sẵn sóc đôi bàn chân, cũng muốn đôi bàn chân đẹp. Và lại về mùa rét đôi bàn chân càng đòi hỏi nhiều sự săn sóc.

Vệ sinh cho đôi bàn chân — Ngày nào cũng cần phải rửa chân, hòn đá bọt dùng để kỳ cọ rất tốt làm cho da ở dĩa, ở gót, ở lòng bàn chân và ngón chân mỏng bớt đi, bàn chân mảnh mai mềm mại hơn. Không nên ngâm chân hàng nửa giờ trong một chậu nước nóng, như thế làm cho chân yếu đi và

Việc trong nhà

Tiếp theo trang 2

Đan Point mousse và point : jersey. Phải đan riêng 2 cái ; thân áo trước và mũ trùm sau, cứ một hàng len trắng lại một hàng len đỏ, đan dưới đan lên Thoạt đầu đan 135 mũi, thùng áo rộng chừng 50cm. rồi càng lên càng hẹp. Khi dệt hàng đầu 135 mũi, thì hàng thứ hai bỏ mũi. Đan cao độ 40cm. thì thôi. Bớt đi mấy Đan cái mũ trùm cũng thế, liệu mà thêm bớt mũi.

Nối : Khi đã xong, lật trái 2 chỗ giáp rồi lấy một cái kim khâu len dính lại với nhau. Ở nơi cổ luôn một sợi giây cordon len màu khác để thắt cho chặt.

Thế là thành một cái áo khoác, các cô, các cậu ở trong ấy thạ hồ mà ấm áp đẹp đẽ.

DUYÊN-HÀ

có hại cho những người yếu đuối. Về mùa rét chân hay bị phát cước, sưng tấy đau ngứa lắm. Đó là tại lạnh quá, máu tụ lại, ngâm năm mười phút trong một chậu nước ấm pha muối hoặc ngâm chân xong lau khô, lấy muối bột xoa khắp chân. Muối sẽ giữ cho chân khỏi bị giá buốt, khỏi bị phát cước và nhiễm cảm, vì lòng bàn chân là chỗ dễ nhiễm cảm nhất. Kề sát muối vào chân mà đi giày, khó chịu thật, nhưng còn dễ chịu hơn là bị phát cước.

Đi nhiều, chân mỏi, ngâm chân vào nước muối, hay nước có bỏ vào mấy cục than hồng, lấy khăn mặt lau khô chân, sẽ đỡ mỏi ngay.

Nếu hay ra mồ hôi chân nên ngâm chân vào nước pha phen, pha borate và khi lau khô xong nên rắc phấn talc vào các kẽ chân và lòng bàn chân. Không bao giờ nên đi một đôi giày tất trong hai ngày, mỗi ngày phải một đôi và đêm đi ngủ nên bỏ giày tất dù lạnh đến đâu, để giữ cho chân khỏi hăm.

Về đẹp của bàn chân — Khi chân đẹp, dáng đi sẽ đẹp hơn, song bàn chân đẹp có thể biến hình thành xấu đi vì đôi giày. Một bàn chân to xấu càng xấu thêm, nếu người ta đi những đôi giày bé chật nên ép nó. Càng muốn làm cho chân nhỏ, chân càng thêm thô, và lại

bàn chân nhỏ nhắn quá không phải là bàn chân đẹp. Bàn chân phải tương xứng với hình thể con người. Một bàn chân đẹp thì hơi dài — như thể có vẻ thanh tú — da mềm trắng, mu bàn chân dày dặn và rõ rệt những đường gân xanh lẫn như cầm thạch, mắt cá chân không lồi ra quá, càng nhỏ càng lặn, càng khiến bàn chân thêm đẹp. Chỗ hình góc ở cổ chân xuống bàn chân không rõ rệt quá, bàn chân muốt đều lên đến cổ chân. Người ta nói rằng muốn có chân nhỏ nhắn chớ nên uống rượu bia.

Chọn giày — Đã nói đến một lần trong một số Đán Bà cũ, song tưởng cũng nên nhắc lại. Nếu chân mảnh và dài quá nên lựa những kiểu giày mũi tròn, vuông, và giày mũi, cái khuy giữa bàn chân. Thêm thêm trên mũi giày những thứ boucles, bề giày của bàn chân sẽ bớt đi.

Chân ngắn trùng trục nên đi giày ngắn mũi, cái khuy bên mắt cá. Chân dẹt mỏng quá nên đi giày cao gót, trái lại, chân đã thon từ bàn đến cổ chân thì chớ nên đi cao lắm mà có hại. Đi giày vải trông chân to hơn là đi giày da mềm. Giày và tất màu đen làm cho chân vừa ngắn vừa nhỏ đi.

Thử giày muốn cho vừa chân, chớ bao giờ nên thử về buổi sớm, đợi lúc chiều sau một ngày vận động bàn chân nở nang hết cái sức của nó sẽ đi thử và sẽ được đôi giày vừa ý khỏi lúc chật lúc hẹp.

Chớ bao giờ đi bộ xa bằng đôi giày mới. Có giày mới hãy để đi trong nhà ít hôm rồi đi những đoạn đường ngắn ngắn cho đôi giày thuộc đi đã, sẽ không bao giờ đau chân.

CÔ THÚY

Trả lời đẹp

BÀ QUANG SAIGON. — Mũi dương to, muốn làm cho người nhìn tưởng rằng mũi mình bé thì lúc đánh phấn hãy dùng một thứ phấn sẫm màu hơn phấn thoa mặt, thoa cho mũi.

CÔ HUY HIỀN KIẾN MY. — Ở chỗ nắng gió quanh năm hại da và mau già người lắm, những người ở xứ nóng vẫn mau già hơn người xứ lạnh. Cô đừng nên ra nắng quá nữa, mua các mỹ phẩm tốt mà dùng song giá thay chỗ ở ít lâu thì hơn. Cô cao 1m60 nặng 52 kilos là vừa đúng cho béo hơn nữa. Tay rửa bằng huile d'olive, thì hơn là glycerine.

CÔ CÚC HUƠNG — Phải thoa nắn mới có thể làm cho hết vết nhăn hai bên mép được, lấy tay vuốt từ vành mép lên má, bôi kem antiride, đánh phấn chỗ nhăn phải cẩn thận, miết kem và đắp phấn thực đều vết nhăn mới khỏi hẳn ra. Lait de concombre ở Hanoi có bán, chúng tôi có thể mua dùm cô.

Busta Kala theo lời quảng cáo thời tốt lắm, còn công dụng mắt thấy chúng tôi không biết bao giờ.

ĐAU - TIM

Người đau tim, thì thường hay hơi hợp trong ngực, trái tim nhẩy mạnh, không ưa tiếng khoa động, hoặc làm như tưởng sợ sệt, hay đổ mồ hôi, hay xây xẩm mặt mày, hay quên hay lãng trí, đêm ngủ không thảnh giãc, hay giật mình, ăn không biết ngon.

Cách điều trị. — Tối đi ngủ uống 1 hoàn HI DI NINH THẦN HOÀN số 24, với nước nóng, uống hết hộp thấy bớt nhiều trường phục. hết dứt mà lại ăn ngủ biết ngon trong mình mạnh khỏe, tinh táo tinh thần. Đón ông đờn bà đều dùng đặng.

Giá mỗi hộp 0\$80 có bán tại Chi cục Saigon : 229 Rue d'Espagne, Hanoi : 86, rue du Coton

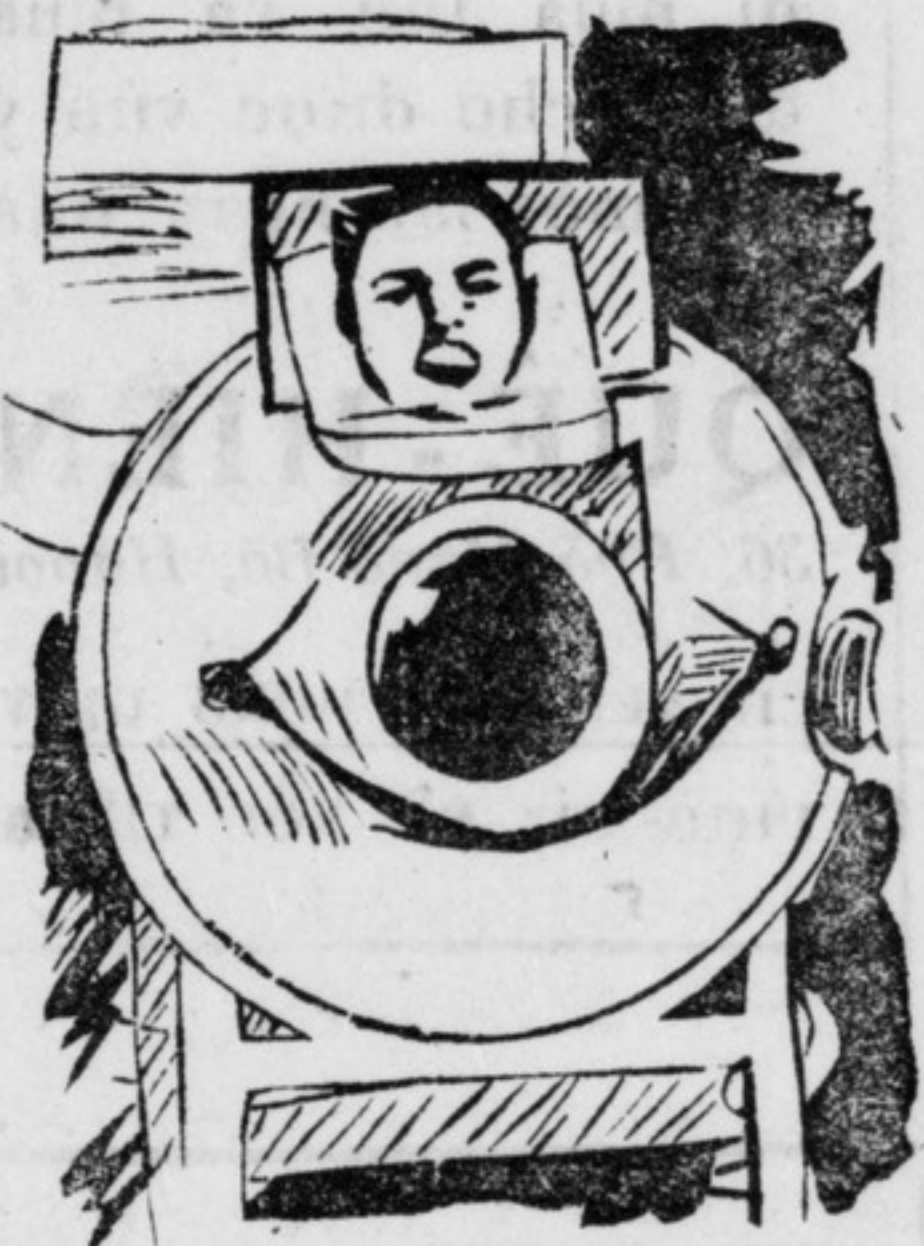
Nhà thuốc **VÕ-VĂN-VÂN**

THUĐAUMOT

Giây con lỏi « Mỹ »

Đã cố nhiên là từ xưa dân Mỹ có tánh hiếu kỳ. Họ thường « ném » vào giữa mặt thế giới những sự phát minh mới lạ về bất cứ phương diện gì. Thế giới đã hoảng, về cái nhà « chọc giờ », cái phôi « nhân tạo » cái bộ râu « nhô nổi » cái « Pháo đài biết bay » cái « trường học dưới biển » của họ rồi, bây giờ họ vừa

B ồng phôi nhân tạo

cho thế giới biết rằng họ mới phát minh ra một phương pháp giao dục nhi-đồng hết sức hợp thời và vô cùng tốt.

Mẹ đẻ ra sự phát minh này là hai người dân bà: bà F. Hepburn, thân mẫu cô đào chiếu bóng đại-danh Katharine Hepburn, người đã làm rung động màn ảnh năm-châu bằng những phim: Le petit pasteur và les 4 filles du Docteur v... v...

Và bà Sheffield, mẹ cậu kếp tí hon Johnny Sheffield đã đóng trò với Johnny Weissmuller trong phim « Tarzan trouve un fils »

Cái phương pháp ấy đã viết thành sách và được các bậc phụ-huynh Mỹ hết sức hoan nghênh. Theo hai bà thì cứ mặc cho trẻ theo thiên tánh

của nó, đừng bắt bẻ hoặc ngăn cấm nó điều gì, tự trung nó sẽ thành những người rất hoàn toàn sau này.

Bà Hepburn kể lại rằng lúc cô Katharine còn nhỏ, bà cũng theo phương pháp ấy nghĩa là để mặc cho cô ta cùng mấy người bạn của cô, leo cây, bẻ hoa, nhổ cỏ, phá phách cái vườn của nhà bà. Bà không bao giờ bảo cô đừng bắt một tổ chim làm ở chót vót ngọn cây và cũng không bao giờ dọa cô rằng trong bóng tối có con « ngáo ộp » (ông kẹ).

Quả nhiên khi cô đã đến tuổi hiểu biết, cô có ngay lòng thương hại không bắt lũ chim con, và cái tay cô cũng không có tánh bẻ cành bứt hoa như trước nữa. Kết quả: người cô nở nang đầy đặn nhất là nhanh nhẹn một cách lạ lùng. Thêm vào đây một trí mào hiểm tuyệt luân, một lòng can đảm vô địch và một khối óc vô cùng sáng suốt.

Cô lại có tánh thật thà, bởi cái phương pháp giáo dục ấy là không ngâu cấm dũa trẻ điều gì thì không bao giờ

Cô Katharine Hepburn

NHÂM

Một cánh hoa lê rụng,
Trên cánh, ô! lại cánh hoa tươi!
Còn ngờ ai chấp hoa lê rụng,
Hoa bỗng bay đi... bướm lượn giải!

U

Đêm qua đo bước trong vườn vắng,
Tà áo ai bay? Ngỡ bóng người.
Nhớ ta, em lại thăm vườn vắng?
— Tờ chuỗi vòn trắng động đầy thôi!

BÀNG BÁ-LÂN

nó trí trá, lươn lẹo: nó nói thật luôn luôn.

Đến cậu bé Johnny Sheffield thì mẹ cậu dùng lối này: Khi cậu đã 1 tuổi, bà bỏ cậu vào một khu vườn, rộng rãi, sạch sẽ, xung quanh có rào cẩn thận. Trong vườn có đủ các thứ đồ chơi. Trước cậu còn khóc, sau quen đi, cậu bỏ một mình muốn nghịch ngợm gì cũng mặc. Dần dần cậu tập đi lại và khi đã biết bước rồi cậu tập leo chèo, chạy nhảy, trèo trèo như ta đã biết — khi coi cậu đóng trò — cậu đã trở nên một đứa trẻ khỏe mạnh sang suốt và lanh lẹ.

Đó, đại khái cái phương pháp giáo dục nhi-đồng của dân Mỹ bây giờ thế đó. Sở dĩ cái phương pháp ấy được hoan nghênh và thịnh hành vì thế giới bây giờ là thế giới dụng võ. Các quốc gia cần ít knoi óc mình mẫn mà cần nhiều bắp thịt nở nang để đại cái mục đích « quật cường » của mình.

Danh rằng ở nước mình, phân đông trẻ, cơm còn chẳng có ma ăn, lên ba tuổi đã phải bế em, lên 6, 7 đã phải chầu bò thì còn nói đến giáo dục làm gì cho thêm mai mỉa. Nhưng với các bạn nhiều tiền lắm bạc, các bạn nên xét kỹ cái phương pháp trên và thử đem thi-hành ở đất nước nhà xem sao?

MÁ EM

Phở tíu Nam Vang

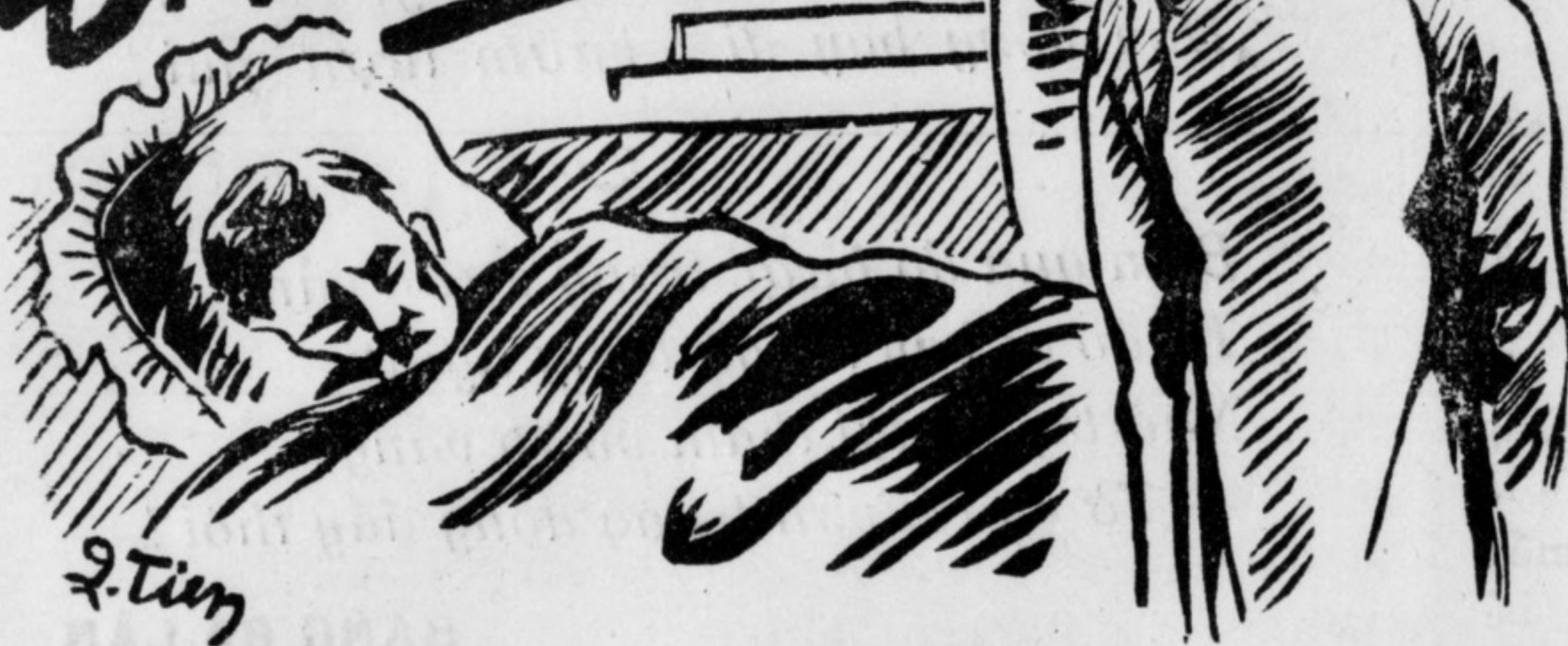
Ở các tỉnh ngoài Bắc không sẵn phở tíu, phải đặt thứ bánh phở tươi, để lên liếp phơi cho heo héo, sẽ đem ra cuốn tròn lại, thái như thái bánh phở, nhưng phải thái nhỏ hơn, để riêng. Nước phở tíu làm bằng thịt lợn. Cho vào nồi nước chừng hai cân sườn, bốn con mực khô, nấu lấy nước ngọt, nấu với nước mắm ngon.

Các gia vị ăn phở tíu là những thứ này: Giá sống để riêng. Thịt lợn nửa mỡ nửa nạc băm để riêng. Tỏi thần lợn chừng bốn lạng quay vàng để riêng. Tôm khô thứ nạc con, bóc vỏ rồi ngâm qua nước sôi chừng năm phút, chắt bỏ nước đi, để riêng. Cải tống sôi để riêng. Ớt để riêng.

Khi ăn cho phở và giá vào nước sôi trần, phở mềm, giá chín, đổ ra bát, trên bát cho thịt băm sống lên. Đem nước phở thật sôi đổ vào thịt băm để thịt chín. Trên thịt bày tôm khô, cải tống chín, thịt thăn quay thái miếng và một chút ớt.

VÂN-ĐÀI

Chinh tôi! ĐÃ GIẾT HẮN

CHUYỆN NGẮN của THU THU

III

Hiện giờ hân còn nợ lại mấy chục bạc nữa, ngọt nửa tháng rồi không thấy hân lại. Ngạc nhiên, nhưng bà Mão còn ngờ rằng có lẽ chồng mình gửi tiền ở các cửa hiệu khác kia. Lại sang một hiệu nữa, người ta cũng trả lời y như chủ hiệu trước. Hiệu nữa, hiệu này cho bà những cái tin rất lạ về chồng bà mà bà không hề biết và ngờ bao giờ. Ấy là ông Phú có tới hai ba vợ nữa, người nào cũng trẻ, cũng đẹp, người thì ở tỉnh Haiphong, người thì ở Namdinh và họ đều ăn mặc tân thời cả, được ông Phú sắm sửa cung phụng cho đủ thứ. Bà Mão chết điếng người, vội vã chạy nốt lại cái hãng Tây mới mẻ kia mà chồng bà nói đã gửi họ văn tự nhà. Đến hãng tây này bà Mão càng bị coi là rõ đại, bà hết sức phân trần, ông chủ hãng ái ngại nghe bà và cho bà biết rằng ông không hề biết ai tên là Phú cả. Lòng rối như mớ bòng bong, bà Mão hấp tấp chạy về để hỏi chồng, giữa đường bà gặp một người bạn quen của Phú.

Bà nắm lấy người này, thồn thừ kẻ đầu đuôi mong người ta vẫn đi lại chơi bởi với chồng bà, sẽ cho bà biết vài tia sáng trong việc gửi tiền chẳng. Người này cười ha hả, vô tình độc ác bảo thật cho bà biết rằng tất cả những số tiền giao cho Phú, Phú đều đem nuôi vợ cô đầu ở khắp các tỉnh, cái văn tự nhà Phú cũng cầm cho tây đen từ lâu rồi.

Bà Mão lặng lẽ từ già người bạn, mặt nguội lạnh, hai hàm răng cắn chặt lại, người run lên vì giận dữ. Bà gọi xe, đi không mặc cả, đây là một sự chẳng bao giờ có trong cái đời cần kiệm của bà. Về thẳng nhà, bà không nhìn qua cái cửa hàng, phẩm phẩm vào trong nhà, bà vẩy dĩa tờ trai đi ra, bà lại thẳng giường chồng. Lão Phú hé mắt ra nhìn thấy vợ, hân cổ mỉm cười hỏi: Minh ơi... Hân không nói hết, bàn tay bà Mão nắm lại giáng xuống giữa ngực hân. Hân kêu lên một tiếng. Bà rít răng: ta đã hiểu hết, hiểu hết rồi...

Mặt bà nhợt đi, cánh tay bà càng dãn xuống như búa bổ. Cái tiếng huỳnh

huỳnh đập vào da thịt, bà đã nghe nghe hồi còn bé, nay bà lại như nghe lại. Tất cả những cái đâm đá trước kia người cha đã dãn xuống người của mẹ bà, nay bà dãn lại xuống người đàn ông này. Bà báo thù, vừa báo thù cho mình, cho mẹ vừa báo thù cho tất cả những người đàn bà bị bọn đàn ông lừa dối.

Bà đánh mãi, lúc ảm cả hai tay, bà mới ngừng lại thì thấy Phú đã nằm lịm đi.

Bà mặc kệ, bỏ ra ngồi hàng và từ đó không thêm bước đến cạnh giường chồng nữa. Cho đến hôm đám ma, người ta cũng không thấy bà khóc, và có ai hỏi thăm bà, bà còn trả lời tức giận: Chính tôi giết hân đấy.

THU THU thuật

HỒNG-KHÊ

0\$10 Thối-Nhiệt-Tân

Phật 12 tay

NĂM PHÚT KHỎI NGAY

0\$15 Phái-Lãnh Phật 12 Tay, khỏi hân sốt rét ngã nước.

0\$20 Phấn Foda soa một tí khỏi ngay hôi nách. 1\$00 Sâm-Nbung Bách-Bồ Hồng Khê là vua

các thứ thuốc bổ. 0\$25 Thuốc 47 dễ uống và bổ, sau 3 giờ

đã thấy trắng-dương cổ-khí. 0\$50 Tinh-Ngộ Giới-Yên Hồng-Khê, ai muốn cai thuốc phiện

cũng phải dùng. Thuốc Lậu Hồng-Khê số 30 (0\$60) khỏi rút

nọc lậu. Thuốc Giang-Mai Hồng-Khê số 14 (0\$60) khỏi rút nọc

Giang-mai.

Những phương thuốc kể trên, này, cam-đoan đúng như vậy

Muốn khỏi các bệnh và chóng sinh nở có đủ hạnh phúc cần

phải có sách Gia-Đình Y-Dược và sách Hoa Nguyệt Cầm-Nang của

nhà thuốc Hồng-Khê 88 phố Huế Hanoi Đại-lý Hồng Khê các nơi đều có bán

MỸ-PHƯ'ÔNG

115, JULIEN BLANC, 115
HANOI

Hàng nem chả mới
mở, một nơi hò hẹn
của dân sành ăn

Các Bà, Các Cô

Muốn có một đôi giày
đi mùa thu và mùa
đông cho được vừa ý
xin mời lại ngay nhà

QUÊ-HIÊN

36, Phố Hàng Bò, Hanoi

CHUYÊN MÔN ĐÓNG GIÀY
PHỤ-NỮ ĐÃ NỔI TIẾNG

BAO-AN

HỘ-SINH-VIÊN

44, Harmand — Hanoi

MỜI SỬA SANG LẠI RẤT
HỢP VỆ-SINH MỜI QUÝ
VỊ THÂN CHỦ CHIẾU CỐ

Giám Đốc

Melies TRẦN-THỊ-LAN

ĐỒ-THỊ-LIÊN

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XỔ XỔ

ĐÔNG-DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

CHỒNG CON HU' HỒNG

(Tiếp theo trang nhất)

Đây là nói về những người vốn tính chơi bời. Còn nhiều người « ngoan » lắm thì buồn vì vợ cũng đâm ra bẽ tha nữa.

Nếu ở đời, có anh chồng nhờ vợ mà ăn nên làm ra, biết lo lắng, biết tu thân sửa mình, thì cũng có người vì vợ mà hư thân. Người ta nói « sang vì vợ » thì cũng có thể thêm « hư vì vợ » được.

Ở đây, tôi muốn nhắc lại lời cô Texas Guinan: « Chỉ tại các bà mà các ông hay chơi » Cô Texas người Hoa-kỳ, làm ca kỹ nên quen biết khắp các mặt trong làng chơi. Có lẽ ý xem xét, viết một quyển sách về sự quan sát của cô và cô đã kết luận câu trên. Xét ra cô Texas nói thật chí lý. Tôi cũng muốn dựa vào đó, chưa thêm câu của bà De Maintenon: « Tạo hạnh phúc hay phá tan gia-đình, đều do ở người đàn bà. » Mà chúng ta, đàn bà, làm hư hỏng chồng con hay tự tay phá hủy hạnh phúc gia-đình vì nhiều lẽ, nhiều cách và theo tâm tính từng hạng người một.

Có người lười biếng, khi còn ở nhà với cha mẹ chỉ quen chải chuốt cho lịch sự, không muốn dùng tay tới công việc lễ-gia, nội-trợ. Lúc lấy chồng cho là yên phận rồi, lười thôi, lếch thếch, chẳng buồn trang điểm mà cũng không lo sửa soạn cho nhà cửa được gọn gàng, đẹp đẽ. Chồng buồn đâm ra chơi bời.

Có hạng người phá hại. Khi còn con gái giữ gìn tai tiếng. Lúc có chồng, đâm ra bừa

bãi, chẳng e-dè chi nữa: cờ bạc, mua sắm, phung phí! Anh chồng như người giả nợ đời, ngựa cồ ra mà giả nợ; nhận phắc - tuya, chuộc đồ cầm cố, chán nản, anh chồng đi chơi.

Lại còn phái nững nịu nữa. Các ông chồng biết làm sao cho các bà vừa lòng nào! Lòng người đàn bà như đáy bể, bao nhiêu nước chắt vữa! Dầu có được nưng nư, chiều chuộng, dầu có được sung sướng cũng hay bị v'ị chị em; than thân, trách phận. Anh chồng khi đã hết sức, thấy vẫn chưa chiều được vợ, đâm chán, đi chơi ..

Không những ở nước ta mà thôi, ở các nước ngoài cũng có những trường hợp ấy!

Vậy thì, nếu chồng con hư hỏng, nếu nhà cửa không vui là tại chúng ta không khéo. Trách-nhiệm ở chúng ta cả. Chúng ta nếu tự hỏi lương tâm, nên tìm rõ nguyên do đã dắt chồng vào đường trượt lạc rồi sửa đổi tính tình, cứu vãn hạnh-phúc gia-đình hơn là than phiền.

Đàn ông họ có quyền của họ. Nếu chúng ta muốn họ công nhận quyền này, quyền nợ của ta thì trước hết ta phải trọng quyền họ. Tự-do phải ở phận sự mà ra. Không có lý nào mà mình đòi tự-do lại bắt chồng khom lưng làm ra tiền, cung phụng cho tính xa hoa của mình, mình tha hồ cờ bạc, lại cơm không muốn nấu, con không muốn coi sóc, thật trái ngược hết sức.

Chồng đi làm khó nhọc cả ngày, về nhà muốn ăn cơm ngon, canh ngọt, muốn trông nhà cửa đẹp đẽ, sạch sẽ; nếu không được thế, sao họ chẳng phiền lòng? Vợ chồng sinh trưởng vào nơi phú quý thì chẳng nói làm gì, song nếu gặp cảnh nghèo, tất nhiên chồng mong cho vợ biết lo liệu việc nhà, biết tận tiện, thương chồng, nuôi con mà đừng a-dua chị em. Người đàn ông lấy vợ, muốn đem tâm tình mình trao với tâm tình người vợ, hòa hợp với nhau, biết thương nhau, lo lắng cho nhau cũng như chúng mình lấy chồng mong nương tựa vào chồng, lấy chồng làm nguồn vui, nguồn an ủi chứ ai mong mua phiền chuốc khổ vào thân. Cho nên lúc không được toại-nguyện, tất nhiên người ta phải buồn bã, chán nản. Và chỉ có lần lóc, vui say là phương thuốc giải sầu cho họ.

Các chị nhìn lại mà xem, có phải tại đàn bà chúng mình cả, không? Mình tự tạo cái khổ cho mình mà, vô tình, mình đổ tại chồng và cứ than thây trách phận mãi. Chị em mình nên thực thà mà nhận lấy nhược-điểm hư hèn ấy. Phải biết xuy xét cho rõ ràng rồi cải tính nết, khéo bồi đắp khuyết điểm, xây lại nền hạnh phúc gần tan vỡ. Than phiền làm gì? Gia đình êm ấm, đẹp đẽ, hay gia đình đầy buồn bã, đau thương đều tự mình làm ra cả. Hạnh phúc gia đình là ở tay chúng ta.

TRINH-LÊ-HOÀNG

CUỘC THI

VĂN

TIÊU - KHIỂN

của

VĂN-HOÀ ĐƯỜNG

Có 10 mục bàn về Tạo-H' a, Loài-người, Gia-Đình, Xã-hội, Giáo-dục, Tu-thân, Nghề-nghiep. Cứu - tế, Phong - Tục, Một làng cải - lương.

Mỗi bài thi hạn 100 đến 200 chữ viết bằng quốc ngữ văn xuôi hoặc văn vần.

10 giải thưởng bằng tiền cộng 5'0\$00 và rất nhiều giải thưởng bằng thuốc Bảo-Thân là thuốc Đại-bổ thân thể (1\$50 1 hộp). Mong các ngài chú ý cho cuộc thi này được kết quả. Vì cuộc thi này tuy là tiêu-khiển nhưng sau này tưởng cũng có ích cho tứ dân một đôi phần

Cuộc thi vẽ giấy bọc hộp thuốc Bảo-Thân

2 giải thưởng cộng 50\$00 và các bài vẽ không rúng cách cũng được thưởng mỗi bài một hộp thuốc Bảo-Thân

Đầu bài và các thẻ lệ về cuộc thi này đã in riêng để phát hành, nếu ngài nào không tiếp được, muốn lấy thẻ lệ và các đầu bài, xin cứ hỏi:

VĂN - HOÀ ĐƯỜNG
Số 8, phố Hàng-Ngang
HA NOI

Giấy nói số 387

CACH GIỮ VỢ

(Tiếp theo trang 4)

« Bằng một giọng chăm rả, viên sĩ quan kể tỷ-mỷ những cực hình mà thổ dân bắt những gian - phu, dâm phụ phải chịu. Không cần biết đó là những chuyện thật hay bịa, cái nó làm tôi nao lòng hơn hết là suốt khi kể những giai-thoại rừng rợn kia, cặp mắt viên sĩ quan không hề rời khỏi Z, đến nỗi Z sau cũng cảm thấy khó chịu, vẻ lo ngại trên mặt Z mỗi lúc thêm rõ rệt. Chủ nhà hình như lấy thể lam khoái lắm, hẳn lên giọng kể nốt tấn tình kịch giữa viên tù trưởng kia và một quý khách của viên đó : anh này, vì đã cả gan mỉm cười với một cung nữ, đã phải làm mồi cho ác thú, sau ba ngày nếm đủ mọi cực hình.

« Bà chủ nhà coi bộ không lưu ý lắm tới những chuyện của chồng, có lẽ vì bà đã được nghe kể rồi. Biết đâu, phải biết đâu, ở nơi lam sơn chương khí này, chồng bà đã chẳng thành ra loạn trí. Biết đâu chỉ vì muốn che dầy cái nỗi lo sợ nó luôn luôn ám ảnh bà, mà bà đã lộ vẻ sung sướng vô tư lự khi nghe chồng kể những chuyện nhường kia. Dầu sao tôi cũng thấy lòng lo ngại quá. Tôi tin chắc rằng thể nào viên sĩ quan kia cũng sẽ trị tội Z, và chỉ đêm nay thôi, Z sẽ phải trả đất cái tình lãng lơ của mình

« Lúc chúng tôi đi ngủ, tôi bèn bảo nhỏ Z :

— Hẳn loạn trí đấy. Anh thật liều quá ! tán tỉnh vợ hẳn làm gì. Z lo lắng lắm lắm :

— Cũng đáng sợ thật !

« Chúng tôi không nói được hơn nữa. Lên giường, tôi trằn trọc mãi ; một tiếng động nhỏ cũng làm tôi giật mình. Sau vì mệt quá, tôi thiếp đi, cho đến lúc tôi giật mình thức giấc vì những tiếng gầm sư

lử dữ dội và thê thảm tự chân nhà đồng vọng qua những rừng lau bát ngát. Chợt nhớ đến Z, mồ hôi toát ra như tắm. Tôi thấy tiếng người chạy ở phía dưới, một tiếng kêu se se và đồng thời một vật gì khá nặng rơi vào chuồng sư tử — Lũ vật vội im ngay, trong khi tôi nghe thấy chúng nhai rau rầu... xương gãy răng rắc...

Một nỗi ghê sợ khôn tả chiếm lấy hồn tôi. Ai lại cho lũ mãnh thú ăn vào giờ này bao giờ ! Tôi muốn trở dậy, nhưng không tài nào nhấc được mình lên — Muốn kêu nhưng cổ họng như bị tắc. Trời ơi ! Nếu nỗi lo ngại của tôi hồi chiều mà chính đáng.

Dầu sao can thiệp lúc này cũng là quá muộn. Tôi chẳng có một khí giới nào, khẩu súng lục tôi để quên trên tàu. Biết rằng không làm gì được, tôi chẳng còn có can đảm ra cửa sổ ngó xem đàn ác thú nó nhá cái chi...

« Ngủ lại thì nhất định không được rồi. Lâu lắm, tôi nằm nghe tiếng xương gãy vỡ trong hàm sư tử... Tôi tưởng đến phát điên lên mất.

« Sáng ngày ra tôi dụi dè lại bên cửa sổ. Dưới mắt tôi, hai vị chúa rừng no nê nằm dài như ngủ. Gần chúng, vài vết máu và một mẩu xương đã hết thịt, ánh chừng là một khúc xương ống chân.

« Như một cái máy, tôi tắm rửa mặc quần áo xong lững thững đi về phía cầu thang. Qua buồng Z, cửa vẫn đóng im ỉm, không một tiếng động bên trong.

« Tôi buồng khách, tôi đã thấy viên sĩ quan đó rồi. Vẫn với một vẻ lạnh lùng bữa trước, viên đó chào tôi và hỏi :

« — Lũ sư tử nó có làm ông mất ngủ không ? Ấy chúng vẫn thế, những đêm có trăng

là chúng ốm yếu khó chịu quá. Đêm qua tôi phải cho chúng ăn để chúng khỏi quấy rối giấc ngủ của hai ông.

Tôi đang chưa chán hy-vọng thì hẳn đã tiếp với một cái nhếch mép ghê sợ :

— Ông bạn của ông thật kỳ quái ! Ông định lên đường ngay ; sau lại đổi ý muốn ở đồn lại đây ít ngày. Vậy mà sáng nay tôi lại được đọc bức thư của ông xin lỗi phải ra đi ngay từ nửa đêm...

« Trời ! Z không còn ở đây nữa ! Viên sĩ quan kia có phân giải bao nhiêu bằng nữa cũng không tan được mối ngờ vực trong lòng tôi. Nhất là khi hẳn cười lớn — cái cười nó làm tôi rợn cả người — để tiếp :

— À ông ta lại bỏ quên cặp ống nhòm — Ông giữ lấy làm kỷ-niệm.

Tôi giật nảy mình, sẵn sàng đề nhảy xổ vào bóp cổ gã sát nhân kia : không còn ngờ gì nữa, chính hẳn đã hạ thủ Z đêm qua. Nhưng lấy gì làm bằng ? Giữa lúc đó, bà chủ nhà xinh đẹp bước vào. Tôi chẳng còn biết làm gì hơn là gơ bàn tay run run ra đỡ lấy cặp ống nhòm... Bữa cơm sáng đó, không ai nói đến tên Z cả.

« Trước khi xuống tàu, để cho lương tâm khỏi cắn rứt tôi định điều tra xem có thật Z đã lên đường rồi chẳng. Nhưng, tìm hiểu gì được trên cái đất đầy bí mật này ? Sau tôi lại tự hỏi xem có nên phi trình Chánh-phủ không. Điều này cũng khó khăn lắm — Sau hết tôi quyết định xem có thật Z đã nhập bọn với các đồng nghiệp hẳn đi trong rừng sâu chưa — Ý định kia cũng không thực hành được nốt, vì khi xuống tàu, tôi được lệnh phải trở về Anh-cát-lợi ngay.

Năm, tháng trôi qua... Cái ám ảnh của cái đêm rừng rợn kia đã mờ dần trong ký ức tôi... Chẳng còn ai nhắc đến tên Z nữa. Đích thị là Z đã gửi thân vào hàm hai con ác thú của viên sĩ-quan kỳ quái kia rồi.

Bà Nguyễn - thị - Diệu (Trà-Vinh). — Báo từ số 1 đến số 41 thiếu 12 số vậy bà có bằng lòng lấy thiếu xin cho biết sẽ gửi vào, còn từ số 44 đến 56 có đủ.

Bà Trương (Bắc - Ninh). — Hạn này thì thôi, nhưng lần sau bà trả cho theo giá mới : Báo từ số 1 đến 60 thiếu 16 số bà có lấy thiếu bà cho biết và bà gửi mandat cho, đã cho gửi báo sang.

Thư từ mandat gác lại kỳ sau

Giới Thiệu Sách

Chúng tôi nhận được
NƯỚC ĐỤC BUI TRONG,
của nhà Trác-Vỹ
VIỆC LẠNG
của nhà Mai-Linh xuất bản
Xin giới thiệu cùng độc giả
T. B. Đ. B.

« Cho tới một ngày kia, trên một chiếc tàu buôn mà tôi chỉ huy, tôi rất đỗi ngạc nhiên khi gặp Z già đi nhiều nhưng còn sống hẳn hoi, giữa đám hành khách của tôi. Chúng tôi nhắc lại chuyện cũ, nhắc lại cái đêm khủng-khiếp mà chúng tôi đã sống qua Z có vẻ hơi xấu hổ vì tình nhút nhát của mình, khi hẳn thú thật rằng, vì sợ viên sĩ-quan mà hẳn cho là loạn trí kia sẽ giết hẳn vì quá ghen nên hẳn đã phải lên đường ngay lúc nửa đêm. Ra đi, hẳn đã làm cho lũ sư tử thức giấc, và vì đảo bước, hẳn đã vấp ngã và thốt ra một tiếng kêu, cái tiếng kêu « ái » mà tôi đã nghe thấy giữa lúc viên sĩ-quan ném mồi cho sư-tử.

Mờ sáng, Z và lũ phu khuân vác đã đi xa thị trấn rồi.

« Bấy giờ tôi mới hiểu rằng, trước sự náo-nức muốn ở lại thị trấn của Z, viên sĩ-quan — độc chứ không loạn trí — đã đem kể những chuyện ghê gớm để cho nhà điện ảnh ta phải bỏ cái ý định kia.

Viên sĩ-quan đã được như nguyện.
Theo A. C.

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo)

ở nhiều trường hợp nhất là cái trường hợp bị phụ bạc còn đáng quý gấp mấy mươi cái ái tình cầu cạnh van nài.

HỎI: Tôi lấy vợ đã mấy tháng nay, vợ tôi mới 16 tuổi, và lấy nhau là do sự quyết định của cha mẹ. Song tôi rất yêu vợ tôi, còn vợ tôi không biết trong cái đầu óc bé bỏng ấy nghĩ những cái gì mà đối với tôi lại lãnh đạm cao kỳ. Người ta nói rằng nàng bị ép ồng mà lấy tôi chứ lòng nàng đã gửi cho một người bạn trai đồng học với nàng. Tôi không dám hỏi thẳng nàng, nhưng sự lãnh đạm của nàng đã khiến tôi nhiều lúc nghĩ đến sự ly dị.

Đồng Văn (Hanoi)

TRẢ LỜI: Mười sáu tuổi kể ra cũng không còn phải là cái tuổi đại dột nhất là đại dột về ái tình nữa. Nghĩa là cái tuổi ấy đã hiểu biết được tình vợ chồng, và cái bồn phẫn làm vợ, không phải ngó nghé gì mà rưng rưng lãnh đạm trước tình triu mến của người chồng. Vậy ông muốn giữ nhà đó với vợ không hỏi thẳng nàng cái lời đồn về một mối tình trước của nàng thì thôi, nhưng riêng ông, ông phải dò xét nếu quả thế ông nên liệu cách đối đãi lại với nàng, khuyên răn một cách kín đáo dần dần nàng sẽ quên được người cũ và hiểu cái hạnh phúc của đời nàng từ đây là ông chứ không phải cái mối tình trẻ đại bàng quơ ở cái tuổi học sinh kia nữa. Ông đừng nên nghĩ đến sự ly dị với, cái tuổi non nớt của nàng vẫn được ông dong thứ nhiều lắm.

HỎI: Tôi không dám nói rằng tôi đã bị tù tội mất hết tương lai vì vợ tôi. Nhưng cũng vì chiều nó mà tôi đã bài bạc cá ngựa đến nỗi phải tù tội. Tôi tưởng vợ tôi sẽ thủy chung với tôi như lời nó

hứa không ngờ sau sáu tháng ở tù ra nó đã đi lấy người khác và đem bán tất cả đồ đạc đi. Tôi cười nó có đủ lễ nghi giá thú. Đi kiện nó bây giờ cũng được nhưng tôi chán lắm và tôi rất khinh bỉ đàn bà.

Phúc

TRẢ LỜI: Chúng tôi không cho phép ông khinh toàn thể đàn bà chúng tôi đâu. Vợ ông hư, bạc tình bạc nghĩa là chỉ một vợ ông hư thôi, chứ có phải đàn bà chúng tôi đều thế cả đâu. Ông thử nhìn xung quanh ông xem, dám chắc chị em của ông và bà thân mẫu của ông không có tâm địa như người vợ quý của ông rồi. Vậy ông chớ nên bi quan với bọn đàn bà chúng tôi quá thế, ông cứ chờ đợi cho vết thương lòng này hàn kín đi, ông lại tìm một người vợ khác, và nếu người này không có máu mê cờ bạc, không có hạnh phúc được ông chiều như bà vợ trước thì thế nào ông cũng thấy được hạnh phúc, được cái gương hiền đức của người đàn bà. Và lại trong việc này ông nên trách ông nhiều hơn, tại sao làm chồng có cái chức trách giầy đổ vợ nên người chính đình, ông lại man muội chiều vợ để dẫn vào con đường chết. Nếu thế chưa chắc vợ ông đã hại ông hay là ông hại vợ ông khiến vợ ông thành người bạc tình bạc nghĩa cũng nên. Ông đừng oán trách gì nữa hãy coi đây là một bài học hay cao ông sau này nếu ông còn làm chồng lần nữa.

CÔ PHƯƠNG THÌN Muốn biết trai gái kết bạn có hại hay không. Cô nên xem lại bài tình bẽ bạn đăng ở Đàn Bà số

CÔ V. LAN. (hải-dương) Yêu không phải là cái tội nếu tình yêu ấy chính đình, Phần người con gái nên đề dặt cần thận lắm trong khi yêu.

THU-LINH

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lĩnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

BỆNH HO - LAO BỆNH BẠCH-ĐÁI

Ông và bà đốc Trịnh-văn-Hào xin thành-thật giới-thiệu với đồng bào phương thuốc bí-truyền của ông bà để lại đã cứu cả vạn bệnh như trong Nam.

1) Thuốc ho lao cụ Trịnh-bãi-Long trị ho lao tồn, ho ra máu, ho đàm có khi bị hàn nóng lạnh, đã uống đủ thuốc Tây, Tàu không mạnh dùng thuốc này dứt tuyệt. Có 2 thứ 5\$00 và 3\$00.

2.) Thuốc bạch đái tử cung. Bệnh uống đủ thuốc không hết, thân gầy ốm, hư huyết, kinh nguyệt không đều, mất sanh. Thuốc này cam-doan uống vào hết liền. Giá 5\$ và 3\$20. Ở xa mua thuốc gửi mandatcho ông TRỊNH-VĂN-HÀO Directeur Ecole Villa n° 110 Rue Vassoigne Tân Định Saigon, trong 3 ngày có thuốc

■ ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TO LỰA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tusor (dũi) rất đẹp, Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch-sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng đề biết công nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt

NGỌC - DUNG

Số 32, Négrier — Hà-Đông

(Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gửi đi các nơi

MUỐN CHO TRẺ EM CÓ ÓC THIÊN VỀ
KỸ - NGHỆ, HÃY CHO CHÚNG ĐỌC :

KY-NGHỆ

Bắt đầu từ 1er Janvier 1941, sẽ ra 2 Kỳ mỗi tháng và sẽ có Phần Nhi-Đồng với những mục : Tô mò — Khoa-Học thưởng thức — Hãy tập chế lấy — Mỗi số 0\$10 — Một năm (23 số) 2\$ 0 — Mua cả năm giá tiền trước, cuối năm sẽ được sách biếu

THƯ VÀ MANDAT :

Monsieur le Directeur du Kỹ-Nghệ

Ecole Pratique d'Industrie — Hanoi

NHÀ IN **VĂN-ĐU'C**

83 RUE DES PIPES, HANOI — TÉLÉPHONE : 904

Gần nhà chiến-bóng Olympia

nhận in đủ các
**SỔ, SÁCH,
BẢO-CHÍ**

Công việc nhanh, đẹp, giá hạ hơn các
nơi vì đã trừ được rất nhiều giấy. Các
ngài cứ in thử một lần ! Các ngài sẽ
là khách hàng của chúng tôi mãi mãi

SUỐT TRONG BỐN MÙA, BẤT CỨ LÚC NÀO **THÔI-NHIỆT-TÂN ĐẠI-QUANG**

Vấn là một thứ thuốc trị bệnh
cảm, bệnh sốt hay hơn hết. Nếu
ngài thấy bị cảm, ngáy ngất nóng
sốt, nhức đầu, chóng mặt, sổ mũi,
đau xương, đau mình ; ngài nên
uống ngay một gói thuốc này, chỉ
trong 5, 10 phút sẽ khỏi hẳn như
người vô bệnh. Muốn tinh thần

khoan khoái, nên xoa thêm chút dầu **ĐẠI-QUANG**
thì càng tốt lắm. Nhưng bao giờ cũng phải nài cho
được chữ **ĐẠI-QUANG** và nhãn hình **CON BƯỚM**
mới là thuốc chính hiệu.

Vì bao giờ cũng có nhiều kẻ gian thường làm
thuốc giả đem bán khắp mọi nơi để lừa người kiếm
lời : nếu vô ý sẽ bị lầm ngay. Vậy xin các ngài
mua thuốc nên cẩn thận.

ĐẠI-QUANG DƯỢC-PHÒNG
28, Phố Hàng Ngang HANOI — Tél. 805

Centre Médical de Hanoi

NHÀ THƯƠNG NGỔ TRẠM

167, Bd Henri-d'Orléans — Tél. : 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur **LUYEN**

Docteur **CHUONG**

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

(Rayon X. traitement électrique)

Chambres pour malades avec tout confort